

*Projev děkana právnické fakulty Univerzity Karlovy prof.
JUDr. Valentina Urfuse, jímž zahájil shromáždění k uctění
památky prof. Kincla v Collegiu maximo právnické fakulty
28. dubna 1993*

„... sešli jsme se, abychom vzpomněli Jaromíra Kincla, profesora této fakulty, zaníceného vědce, dobrého kolegu a dobrého přítele mnohého z nás.

Bylo jeho přáním odejít neokázale z tohoto světa. Dlužno říci, že se mu to podařilo, až příliš dobře a náhle.

Dnes si ho tedy chceme připomenout bez zbytečných obřadů, střízlivě a věcně, jak si to přál on, ale také opravdově a upřímně, jak si to přejeme my. Zaslouží si to a zaslouží si to i dílo, které zanechal. Byl bych rád, kdybychom tento záměr uskutečnili právě takto. Věřím, že se nám to podaří.

Místo na kterém stojím je asi zvláště vhodné. Tady přednášel a přednášel dobře a rád. Nejednou si stěžoval na protisvětlo z vysokých oken tohoto sálu, chtěl být blízko svým posluchačům, chtěl je vidět. Proto jeho slova provázel také právě v těchto prostorách často potlesk, spontánní a nehledaný.

Byl výborným řečníkem – to všichni víme – a míval proto také trému. Jen málo z nás to o něm vědělo, ač se tím netajil. Svůj obor miloval a říkám-li to, pak to nemá být obvyklé kliše. Vždyť stejně tak jeho druhou láskou byla hudba. A právě způsob, jakým dovedl střídat svoji oddanost a zaujatost pro jedno či druhé, odhaloval hloubku těchto vztahů.

Měl sympatie a dovedl je získávat. Byl oblíbeným učitelem, na kterého se vzpomínalo i po letech. Není to jen posmrtná zdvořilost. Důkazem byla i jeho tak vžitá přezdívka, ono hrdinské i bájeslovné epiteton konstantní i zdobné, které žertovně kontrastovalo s jeho osobou a které ji zároveň tak dobře doplňovalo a vystihovalo.

Strávil na této fakultě dlouhou dobu, vlastně tu prožil svůj život. Co učinil jak to učinil a čeho dosáhl, a tom se tu bude ještě podrobně hovořit. Jedno mi však dovolte zdůraznit již nyní. Kromě všeho ostatního měl zásluhu, že naše právní věda může dnes v mnohém navazovat na minulá léta bez ostychu a studu.“